

อาทิตยที่ 22 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 16:21-27

²¹ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูเจ้าทรงเริ่มแจ้งแก่บรรดาศิษย์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการทรมานอย่างมากจากบรรดาผู้อาวุโส หัวหน้าสมณะและธรรมาจารย์ จะถูกประหารชีวิต แต่จะทรงกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สาม ²²เปโตรนำพระองค์แยกออกไป ทูลทัดทานว่า “ขอเถิด พระเจ้าข้า เหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นกับพระองค์อย่างแน่นอน” ²³แต่พระองค์ทรงหันมาตรัสแก่เปโตรว่า “เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลัง เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เจ้าไม่คิดอย่างพระเจ้า แต่คิดอย่างมนุษย์”

²⁴พระเยซูเจ้าตรัสแก่บรรดาศิษย์ว่า “ถ้าผู้ใดอยากตามเรา ก็จงเลิกคิดถึงตนเอง จงแบกไม้กางเขนของตนและติดตามเรา ²⁵ผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนให้รอดพ้น ก็จะถูกสูญเสียชีวิตนิรันดร แต่ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา ก็จะพบชีวิตนิรันดร ²⁶มนุษย์จะได้ประโยชน์ใดในการที่ได้โลกทั้งโลกเป็นกำไร แต่ต้องเสียชีวิต มนุษย์จะต้องให้สิ่งใดเพื่อแลกกับชีวิตที่สูญเสียไปให้กลับคืนมา ²⁷บุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จกลับมาในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทอนรางวัลแก่ทุกคนตามความประพฤติของเขา”

*****

1. เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลัง

แม้เปโตรจะประกาศที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิปว่า “พระเยซูเจ้าคือพระคริสตเจ้า พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต” (มธ 16:16) แต่ “พระคริสตเจ้า” ตามความคิดของเปโตรนั้นแตกต่างจากพระเยซูเจ้าอย่างสิ้นเชิง

“พระคริสตเจ้า” (จากภาษากรีก) หรือ “พระเมสสิยาห์” (จากภาษาฮีบรู) ตามความคิดของเปโตร คือกษัตริย์นักรบที่พระเจ้าทรงส่งมานำกองทัพของชาวยิวขับไล่ชาวโรมันออกจากแผ่นดินปาเลสไตน์ และนำพาชนชาติยิวให้กลับมามีอำนาจรุ่งเรืองเหนือชนชาติอื่น

เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยซูเจ้าตรัสว่าพระเมสสิยาห์ “จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับการทรมานอย่างมากจากบรรดาผู้อาวุโส หัวหน้าสมณะ และธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิต” (มธ 16:21) เปโตรจึงยอมรับไม่ได้ และเวิ้งเเว่ความคิด ทานพาพระองค์ออกไปพร้อมกับทูลคัดค้านว่า “เหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นกับพระองค์อย่างแน่นอน” (มธ 16:22)

แล้วคำตำหนิอันหนักหน่วงชนิดที่ใครได้ฟังแล้วเป็นต้องหายใจไม่ทั่วท้องก็ตามมาทันที “เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลัง” (มธ 16:23)

แต่อย่าเพิ่งคิดว่าพระองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราดหรือแววตาแดงก่ำด้วยความโกรธตรงกันข้าม พระองค์ทรงตำหนิเปโตรด้วยความปวดร้าว โศกเศร้า และตระหนกจนตัวสั่น

เพราะการประจัญที่เคยหลอกหลอนพระองค์ในถิ่นทุรกันดารก่อนเริ่มต้นภารกิจนั้น ได้
หวนกลับมาหาพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

ปีศาจจู้จุกด่อนของทุกคนคิดว่าไม่มีใครอยากตายอย่างเจ็บปวดทรมานบนไม้กางเขน มัน
จึงพยายามล่อลวงพระองค์ให้เลือกวิถีที่สบายกว่าในกอบกู้มนุษยชาติ (ดู มธ 4:1-11)

- “จงใช้ฤทธิ์อำนาจที่มีเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปังแจกผู้คนสิ แล้วพวกเขาจะติดตาม
พระองค์”

- “จงแสดงอภินิหารด้วยการกระโดดจากที่สูงสิ หากประชาชนรู้สึกพิศวง พวกเขาก็จะ
เชื่อฟังพระองค์เองแหละ”

- “จงยอมก้มหัวให้เราบ้างสิ อย่าเคร่งครัดนัก หัดเอาหูไปนาเอาตาไปไร่บ้าง คนเขาจะ
ได้ติดตามพระองค์ง่ายขึ้น”

แม้ก่อนถูกจับในสวนเกทเสมีนี่เพียงไม่กี่นาที มันก็ยังไม่เลิกล่อลวงพระองค์ “ขอให้ถ้าย
นี้พันข้าพเจ้าไปเถิด” (มธ 26:39)

แต่ครั้งนี้ปีศาจมันโหดร้ายสุด ๆ !

มันใช้เปโตรผู้เป็นศิษย์รักศิษย์เอกของพระองค์เองให้ล่อลวงพระองค์ !!

ปีศาจตรงกับภาษาฮีบรู “ซาตาน” ซึ่งแปลว่า “ปรปักษ์” มันจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะ
ทำให้มนุษย์หันเหจากหนทางของพระเจ้าและกลายเป็นปรปักษ์กับพระองค์

เปโตรถูกปีศาจทำให้เป็น “ซาตาน” ผู้เป็นปรปักษ์กับพระองค์ จนพระองค์ต้องตรัสว่า
“เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เจ้าไม่คิดอย่างพระเจ้า แต่คิดอย่างมนุษย์” (มธ 16:23)

และนี่คือสาเหตุที่ทำให้พระองค์ตื่นตระหนกและปวดร้าวหัวใจมากที่สุด เพราะซาตาน
ที่มาล่อลวงพระองค์คือผู้ซึ่งรักพระองค์มากที่สุด

แต่ “ความรักแท้” ย่อมส่งเสริม “คนรัก” ให้อยู่ในหนทางของพระเจ้า ไม่ใช่พยายามลาก
พระองค์ออกไปจากพระเจ้าดังที่เปโตรได้กระทำ !

ความรักแท้ย่อมไม่หวังเหนี่ยวอัครวินให้อยู่กับบ้าน แต่ยอมปล่อยให้เขาออกไปผจญภัย
เพื่อชัยชนะและเกียรติยศอันยิ่งใหญ่

ความรักที่ปกป้องคนรักจากการเป็นทหาหาญของพระคริสตเจ้า หรือจากการดำเนิน
ชีวิตตามหนทางของพระองค์จึงไม่ใช่ “รักแท้”

อย่างไรก็ตาม แม้จะถูกดูว่าเป็นซาตาน แต่คำสั่งที่พระองค์ทรงใช้ “ขับไล่” เปโตรก็ยัง
แฝงไปด้วยคำเชิญชวนและการให้โอกาสกลับมาติดตามพระองค์

ก่อนหน้านั้นพระองค์ทรงขับไล่ปีศาจที่ล่อลวงพระองค์ในถิ่นทุรกันดารว่า “เจ้าซาตาน จง
ไปให้พ้น” (มธ 4:10) ซึ่งตรงกับภาษากรีก “Hupage Satana” (ฮูฟาเก ซาตานา)

แต่กับเปโตร พระองค์ตรัสสั่งว่า “เจ้าซาตาน ถอยไปข้างหลัง” (มธ 16:23) ภาษากรีกคือ
“Hupage opiso mou, Satana” (ฮูฟาเก โอฟีไซ มู, ซาตานา)

แม้จะใช้คำสั่ง “ฮูฟาเก” เหมือนกัน แต่สิ่งที่เพิ่มเข้ามาคือ “โอฟีไซ มู” ซึ่งแปลว่า “ข้าง
หลังฉัน”

หมายความว่า พระองค์ทรงขับไล่ปีศาจให้ “ไปแล้วไปลับ” แต่กับเปโตรไม่ใช่ไปแล้วไปลับ เพียงแค่ให้ “ถอยไปอยู่ข้างหลัง” หรืออีกนัยหนึ่งคือ “จงกลับมาติดตามเรา!”

นี่คือสิ่งที่ทำให้เปโตรแตกต่างจากปีศาจอย่างสิ้นเชิง เพราะปีศาจมันหยิ่งจองหองเกินกว่าจะยอมติดตามพระเยซูเจ้า ส่วนเปโตร แม้จะผิดพลาดครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ท่านก็หันกลับมาติดตามพระองค์ทุกครั้ง

แล้วเราจะเลือกหนทางแบบเปโตรหรือปีศาจ ?

2. เงื่อนไขในการติดตามพระคริสตเจ้า

คำสอนหลักที่พระเยซูเจ้าตรัสถึงบ่อยที่สุดคือ “เงื่อนไขในการติดตามพระองค์” (มธ 10:37-39; มก 8:34-37; ลก 9:23-27; 14:25-27; 17:33; ยน 12:25) ซึ่งมี 3 ประการด้วยกัน

1. **เลิกคิดถึงตนเอง** หรือ “ปฏิเสธตนเอง” (self-denial) ซึ่งเราค้นเคยกันดี แต่ส่วนใหญ่มักปฏิเสธตนเองแบบมีข้อจำกัด เช่น อดเนื้อ(เฉพาะ)วันศุกร์ หรือทำพิธีกรรมชดเชยบาป(เฉพาะ)เทศกาลมหาพรต เป็นต้น

แต่นี้เป็นเพียงเศษเสี้ยวเดียวของการเลิกคิดถึงตนเองตามความหมายของพระเยซูเจ้า เพราะสำหรับพระองค์ การเลิกคิดถึงตนเองหมายถึงการพูด **“ไม่” กับตัวเอง และ “ใช่” กับพระเจ้าทุกลมหายใจตลอดชีวิต** ไม่ใช่เลิกคิดถึงตนเองเฉพาะเวลาใดเวลาหนึ่ง

ทุกวันและทุกขณะจิต เราต้องพยายามลดความเป็น **“ตัวกู-ของกู”** ลง แล้วอัญเชิญพระเจ้ามาเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ดังแบบอย่างของนักบุญเปาโลที่กล่าวไว้ว่า **“ข้าพเจ้าถูกตรึงกางเขนกับพระคริสตเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่พระคริสตเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้ากำลังดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความเชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้าและทรงมอบพระองค์เพื่อข้าพเจ้า”** (กท 2:20)

2. **แบกไม้กางเขนของตน** นั่นคือยอมรับภาระทุกอย่างอันเกิดจากการรับใช้ด้วยความเสียสละ เช่น ยอมละทิ้งความทะเยอทะยานส่วนตัวเพื่อรับใช้พระเยซูเจ้า ยอมสละเวลาว่างและความบันเทิงส่วนตัวเพื่อเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุ เด็กกำพร้า ผู้พิการ ผู้ขัดสนและด้อยโอกาส ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการรับใช้พระเจ้าที่ดีที่สุด

นอกจากภาระอันเกิดจากการรับใช้พระเจ้าแล้ว กางเขนยังหมายรวมถึงภาระอันเกิดจากหน้าที่การงานประจำวัน มรสุมชีวิต ตลอดจนการประจัญล่อลวงอีกมากมายซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นโอกาสให้เรา **“ชนะ เข้มแข็ง มั่นคง เป็นคนดี และประสบความสำเร็จ”** เพิ่มมากขึ้น

3. **ติดตามพระเยซูคริสตเจ้า** คือยอมรับพระองค์เป็นผู้นำของเรา และพร้อมมอบเชื่อฟังพระองค์

เมื่อนอบเชื่อฟังพระองค์ก็เท่ากับเรากำลังคิดเหมือนพระองค์ และปรารถนาเหมือนพระองค์ ซึ่งแน่นอนว่าจะนำเราไปสู่การดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์ด้วย

แล้วยังจะมีสิ่งใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการดำเนินชีวิตและมี **“ชีวิตเหมือนพระเจ้า”**

อีกเล่า ??

3. เคล็ดลับชีวิต

นอกจากเงื่อนไขทั้ง 3 ประการแล้ว พระองค์ยังทรงสอนเคล็ดลับในการ **“มีชีวิต”** แก่เรา อีกด้วย

สำหรับพระองค์ **“คนเป็น” (existing)** และ **“คนมีชีวิต” (living)** นั้นต่างกัน

ทุกคนที่หายใจได้และหัวใจยังเต้นอยู่ก็ถือว่าเป็น **“คนเป็น”** แล้ว แต่คำว่า **“คนเป็น”** ทุกคนจะได้ชื่อว่า **“มีชีวิต”** เพราะคนที่ **“มีชีวิต”** จำเป็นต้องมีคุณค่ามากกว่าหายใจได้ เช่น ต้องมีจิตใจที่สงบ ไร้เรงเบิกบาน และเป็นสุขอยู่ทุกขณะจิต

เคล็ดลับของพระองค์ในการทำให้ **“คนเป็น”** มีชีวิตคือ **“การสละชีวิต” !**

พระองค์ตรัสว่า **“ผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนให้รอดพ้น ก็จะถูกสูญเสียชีวิตนิรันดร แต่ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา ก็จะพบชีวิตนิรันดร”** (มธ 16:25)

มัทธิวเขียนพระวรสารราว ค.ศ. 80 - 90 ซึ่งเริ่มมีการเบียดเบียนศาสนาแล้ว ท่านจึงนำพระวาจาของพระเยซูเจ้ามาบันทึกไว้เพื่อเตือนใจคริสตชนว่า **“หากท่านละทิ้งความเชื่อ จริงอยู่ ท่านอาจรักษาชีวิตไว้ได้ แต่ท่านมีชีวิตต่อไปก็เพื่อรอวันตายและเป็นความตายชั่วนิรันดร ตรงกันข้าม หากท่านรักษาความเชื่อไว้ ท่านอาจตาย แต่ท่านตายเพื่อจะมีชีวิตนิรันดร”**

ทุกวันนี้ แม้โอกาสตายเพื่อยืนยันความเชื่อจะเหลือน้อยเต็มที แต่เราสามารถ **“ตายต่อตนเอง”** ได้ทุกวัน

หากเรามัวแต่แสวงหาความสะดวกสบาย เจริญชีวิตตามใจตัวเอง และตัดสินใจตามมาตรฐานชาวโลก เรากำลังปล่อยตัวให้หย่อนยาน เห็นแก่ตัว และยึดติดอยู่กับสิ่งของของโลก ซึ่งเป็นชีวิตที่สวนทางกับพระเจ้าและทำให้ความเป็น **“ฉายาของพระเจ้า”** ในตัวเราลดน้อยถอยลงอันส่งผลให้ **“ความเป็นคน”** ของเราด้อยค่าลงจนกลายเป็นคนไร้ค่าไปในที่สุด

ในทางกลับกัน เราพบเห็นนักบุญและวีรบุรุษมากมายที่ยอมสูญเสียทุกสิ่งแม้แต่ชีวิตของตนเองเพื่อพระเยซูเจ้า ต่างได้รับการจารึกชื่อไว้อย่างยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์

หากไม่มีผู้ใดดำเนินชีวิตตาม **“เคล็ดลับ”** ของพระเยซูเจ้า ต่างคนต่างเห็นแก่ความปลอดภัยของตนเอง ไม่ยอมเสี่ยง ไม่ยอมเสียสละ เราคงไม่มียารักษาโรคใหม่ ๆ ไม่มีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ซึ่งคงทำให้ชีวิตของเราลำบากมากกว่านี้หรืออาจจบสิ้นไปนานแล้วก็เป็นได้

หรือหากผู้เป็นแม่กลัวเจ็บ กลัวถูกลูกกระทบจน เลย์ไม่ยอมคลอดบุตร แล้วเราจะเกิดมาได้อย่างไรกัน ?

เพราะฉะนั้น **ผู้ที่พร้อมเต็มพินชีวิตของตนเพื่อพระเจ้าเท่านั้นแหละที่จะพบชีวิตและเป็นชีวิตที่มีคุณค่ามากด้วย !**

อย่าลืมว่า ทุกครั้งที่เราตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เรากำลังทำให้สิ่งนั้นกลายเป็นนิสัย และบุคลิกลักษณะเฉพาะของเราตลอดไป เราจะทำสิ่งนั้นบ่อย ๆ และทำได้อย่างคล่องแคล่วจน ลืมคิดถึงสิ่งอื่นและไม่สามารถทำสิ่งอื่นได้อีก ตัวอย่างเช่น หากเราเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่เคยฟัง หรือคิดถึงผู้อื่น เราไม่มีทางคาดหวังได้เลยว่าจะกลับกลายเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และรู้จักรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่นในบั้นปลายชีวิตของเรา

หรือหากเราดำเนินชีวิตยึดติดอยู่กับโลก มุ่งแสวงหาตำแหน่ง ชื่อเสียง เกียรติยศ และ ทรัพย์สินถาวร จนมีอำนาจวาสนาและบารมีล้นเหลือ ผู้คนนับหน้าถือตา มีคนล้อมหน้าล้อมหลัง แล้วเรากล้าคาดหวังว่าจะ “ละโลก” หันมาหาพระเจ้าก่อนตายได้ละหรือ ?!

พระเยซูเจ้าจึงทรงเสริม “เคล็ดลับ” ของพระองค์ด้วยการเตือนสติเราทุกคนว่า “มนุษย์ จะได้ประโยชน์ใดในการที่ได้โลกทั้งโลกเป็นกำไร แต่ต้องเสียชีวิต มนุษย์จะต้องให้สิ่งใดเพื่อ แลกกับชีวิตที่สูญเสียไปให้กลับคืนมา” (มธ 16:26)

คำว่า “แลก” ตรงกับภาษากรีก *antallagma* (อันตัลลั๊กมา) ซึ่งมีตัวอย่างการใช้ในพระ ธรรมเก่า เช่น “ไม่มี *antallagma* สำหรับเพื่อนตาย” (บสร 6:15) และ “ไม่มี *antallagma* สำหรับ วิญญาณที่สัตย์ซื่อ” (บสร 26:14)

ความหมายในพระธรรมเก่าคือ ไม่มีสิ่งใดมีค่าเพียงพอที่จะ “แลก” กับเพื่อนตายหรือ วิญญาณที่สัตย์ซื่อได้

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงนำคำ “*antallagma*” มาใช้ ย่อมหมายความว่า **โลกไม่มีค่าเพียงพอที่จะแลกกับพระองค์ !**

เมื่อพูดถึง “โลก” พระองค์ทรงหมายถึงวัตถุสิ่งของซึ่งถือว่าอยู่ตรงข้ามกับพระเจ้า และ เพราะมันอยู่ตรงข้ามกับพระเจ้า เราจึงควรคำนึงอยู่เสมอว่า

1. เมื่อวาระสุดท้ายมาถึง เราไม่อาจนำสิ่งใดในโลกติดตัวไปได้เลยนอกจากตัวของ เราเอง หากเราลดตัวลงไปยึดติดกับสิ่งที่นำติดตัวไปไม่ได้มันจะนำเคราะห์และขมขื่นสักเพียงใด ?
2. ในวันที่เราต้องเผชิญกับมรณสมชีวิต จะมีวัตถุใดในโลกที่ช่วยเยียวยาหัวใจซึ่ง แตกสลายหรือดวงวิญญาณที่เปลาเปลิยวของเราได้ ?
3. ยิ่งถ้าเราได้สิ่งของนั้นมาอย่างไม่ถูกต้อง แล้วถูกมโนธรรมตีเตือน เราจะทนฟัง เสียงตีเตือนเหมือนตคนรกทั้งเป็นได้หรือ ?

พร้อมกับ “เคล็ดลับ” พระองค์ทรงประทานคำเตือนไว้ด้วยว่า “บุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จ กลับมาในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทาน รางวัลแก่ทุกคนตามความประพฤติของเขา” (มธ 16:27)

อย่าลืมว่า ทุก ๆ วินาที ชีวิตของเรากำลังเคลื่อนที่ไปสู่ “ความตาย” และ “การ พิพากษา”

ไม่มีใครสามารถรอดพ้นจากสองสิ่งนี้ได้สักคนเดียว !

และเกณฑ์ในการพิพากษาคัดสินของพระเยซูเจ้าก็คือ “ผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนให้รอดพ้น ก็จะต้องเสียชีวิตนิรันดร แต่ถ้าผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา ก็จะพบชีวิตนิรันดร” !!